

งูเขียวหางไหม้ทองเขียว
Popeia popeorum (Smith, 1937)
Pope's pit viper

งูเขียวหางไหม้ท้องเขียว – *Popeia popeorum* (Smith, 1937)

ลักษณะ ขนาดตัวปานกลาง (จากปลายปากถึงรูก้น 577 มิลลิเมตร และหางยาว 133 มิลลิเมตร) หัวใหญ่รูปสามเหลี่ยมและส่วนหัวกว้างกว่าลำคอบ้าง มีแอ่งรับรู้คลื่นความร้อนอินฟราเรด (sensory pit) อยู่ทางด้านหน้าของตา ลำตัวค่อนข้างป้อม หางค่อนข้างสั้นและมีกล้ามเนื้อแข็งแรงที่ใช้ยึดพันกิ่งไม้ได้ (prehensile tail) ผิวหนังลำตัวมีเกล็ดปกคลุม เกล็ดบนหัวมีขนาดแตกต่างกันและพื้นผิวเรียบแต่ทางด้านท้ายของหัวมีสันเล็ก เกล็ดบนหลังใหญ่กว่าเกล็ดบนหัวและมีสันใหญ่ เกล็ดด้านท้องเรียบ เกล็ดใต้หางเป็นแถวคู่ เกล็ดรอบลำตัวในตำแหน่งกึ่งกลางตัวจำนวน 21 เกล็ด เกล็ดท้องจำนวน 164 เกล็ด และเกล็ดใต้หางจำนวน 72 เกล็ด

ลำตัวมีด้านบนของหัวและบนหลังสีเขียวและด้านท้องสีเขียว ด้านข้างลำตัวอาจมีแถบสีดําจากพาดขวางลำตัวเป็นระยะ (โดยเฉพาะเพศผู้) ตาสีเขียว (บางตัวอาจเป็นสีแดง โดยเฉพาะเพศเมีย) ขอบปากบนสีเขียว มีขีดสีขาวยาวตรงรอยต่อระหว่างเกล็ดด้านข้างลำตัวกับเกล็ดท้อง และจุดสีขาวบางตัวอาจมีขีดสีน้ำตาลแดงอยู่ทางด้านล่างของขีดสีขาว รวมทั้งมีเส้นสีขาวจากด้านท้ายของตา หางสีน้ำตาลแดงคล้ำ

การแพร่กระจาย อินเดีย เมียนมาร์ ลาว มาเลเซีย ในประเทศไทยพบทุกภาคของประเทศ ในพื้นที่สถานีวิจัยสิ่งแวดล้อมสะแกราชพบในป่าดิบแล้ง

พื้นที่อาศัย บริเวณที่มีกลุ่มไม้

นิสัย ออกหากินเวลากลางคืนทั้งบนพื้นดินและบนต้นไม้หรือพุ่มไม้ในระดับต่ำ มักเกาะนิ่งอยู่กับที่โดยใช้หางที่มีกล้ามเนื้อแข็งแรงยึดพันกิ่งไม้หรือวัสดุ/วัตถุไว้ ตรวจสอบเหยื่อโดยใช้แอ่งรับรู้คลื่นความร้อนอินฟราเรดจากตัวเหยื่อ เวลากลางวันจะซ่อนตัวและพันลำตัวอยู่บนกิ่งในพุ่มของต้นไม้ เนื่องจากมีลำตัวสีเขียวเหมือนสีของใบไม้และมีหางสีน้ำตาลแดงคล้ำเหมือนกับสีของกิ่งไม้ จึงสังเกตได้ยาก เมื่อถูกรบกวนทั้งในเวลากลางวันและในเวลากลางคืนจะไม่ค่อยหลบหนี แต่จะเลื้อยห่างออกไปหรือให้พ้นจากการถูกรบกวน แต่ถ้าถูกรบกวนมากจะใช้หางและส่วนท้ายของลำตัวยึดและพันกิ่งไม้ไว้แล้วยกลำตัวส่วนหน้าขึ้นสูงจากกิ่งไม้และพับไป-มาเป็นวงกว้าง อ้าปากและฟุ้งเข้าฉก งูชนิดนี้ตกถูกเป็นตัว

สถานภาพ ไม่ได้เป็นสัตว์ป่าคุ้มครองตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 และไม่มีสถานภาพเพื่อการอนุรักษ์ตามเกณฑ์ของ Office of Natural Resources and Environmental Policy and Planning (2005) และตามเกณฑ์ของ IUCN (2008) ในพื้นที่สถานีวิจัยสิ่งแวดล้อมสะแกราชมีประชากรน้อย